

Inddragelse af opholdstilladelse efter flere års ophold

FOB nr. 83.128

Henstillet til justitsministeriet at tage spørgsmålet om inddragelse af en udlændings EF-opholdstilladelse op til fornyet overvejelse, således at vurderingen af om hans opholdstilladelse burde inddrages, fandt sted på grundlag af udlændingebekendtgørelsens regler herom og med hensyntagen til de synspunkter vedrørende vurderingen af tilknytningsmomenter her til landet, som er indeholdt i den nye udlændingelov.

(J. nr. 1983-760-613).

A klagede over, at justitsministeriet havde tiltrådt en afgørelse, der var truffet af rigspolitichefen, tilsynet med udlændinge, om at inddrage hans EF-opholdsbevis.

Det fremgik af sagen, at A, der var tysk statsborger og født den 14. oktober 1958, indrejste den 11. august 1973 her til landet og tog ophold hos den danske statsborger B, der havde været gift med hans fader fra 1968-1974.

Den 6. marts 1975 ansøgte A gennem politimesteren i Hillerød om opholdstilladelse med henblik på skolegang. Han fik meddelt opholdstilladelse til den 25. marts 1976, og tilladelsen blev løbende forlænget senest den 12. april 1978 til den 25. marts 1980.

I skrivelse af 21. august 1979 meddelte A tilsynet med udlændinge, at han agtede at rejse til USA for at studere for et tidsrum af 1-4 år, og at han derfor ønskede sikkerhed for, at han kunne få sin opholdstilladelse forlænget.

I skrivelse af 3. september 1979 meddelte tilsynet A, at han kunne forvente at få udstedt ny opholdstilladelse efter endt studieophold i USA, såfremt han efter indreisen fandt lønnet beskæftigelse her i landet.

Den 2. april 1980 ansøgte A om arbejdstilladelse og henviste til en arbejdsgivererklæring af 10. marts 1980 fra hotel d'Angleterre, hvoraf det fremgik, at han fra den 1. april 1980 skulle beskæftiges som natportierassistent. Han forklarede til politiet, at han havde opholdt sig i USA fra den 31. oktober 1978 til juli 1979 og igen fra den 15. september til den 1. oktober 1979.

Den 5. maj 1980 rettede A henvendelse til tilsynet med udlændinge og oplyste, at han den følgende dag skulle udrejse til Tyrkiet, hvorfra han forventede at vende tilbage efter ca. 2 måneder. Han ønskede angiveligt ikke længere at arbejde på hotel d'Angleterre.

Den 5. august 1980 blev A tilsagt til at møde med arbejdsgivererklæring senest den 5. september 1980. Han var på det tidspunkt på ferie i Frankrig, og han indrejste først den 11. september 1980. Den 25. september 1980 ansøgte A om opholdstilladelse og oplyste, at det ikke var lykkedes ham at finde beskæftigelse.

Den 11. december 1980 dokumenterede A over for tilsynet med udlændinge, at han havde fået beskæftigelse med en daglig arbejdstid på 3 timer. Han fik meddelt opholdstilladelse til den 11. marts 1981, og det blev tilkendegivet ham, at tilladelsen ikke kunne ventes forlænget, medmindre han havde lønnet beskæftigelse.

Den 23. januar 1981 meddelte A telefonisk tilsynet med udlændinge, at han var uden beskæftigelse og samme dag ville udrejse på ferie. Han var ikke klar over, hvort længe han ville blive væk.

A indrejste i juni 1981 sammen med en jugoslavisk statsborger, med hvem han indgik ægteskab den 21. august 1981.

Den 16. november 1981 ansøgte A om opholdstilladelse. Der forelå arbejdsgivererklæring af 16. november 1981 fra Bladkompagniet, hvoraf det fremgik, at han arbejdede som avisbud i 2 timer om dagen. Han oplyste, at han studerede fysik og astrologi ved Københavns Universitet, og at han modtog ca. 600 kr. om måneden fra den vesttyske stat, fordi hans fader var død.

Den 15. december 1981 fremlagde A over for tilsynet med udlændinge en skrivelse fra Københavns Universitet, hvoraf det fremgik, at han var immatrikuleret, samt skrivelse af 9. december 1981 fra B, hvori denne bekræftede, at hun betragtede ham som sin søn og ville støtte ham økonomisk, så længe han studerede, hvis det skulle være nødvendigt.

A fik meddelt opholdstilladelse til den 18. maj 1982 som studerende ved Københavns Universitet, og hans hustru fik meddelt opholdstilladelse i samme tidsrum.

Den 24. maj 1982 ansøgte A om forlængelse af sin opholdstilladelse. Da der forelå arbejdsgivererklæring, hvorefter han var ansat som rengøringsassistent på Institut for Eksperimentel Kirurgisk Forskning med en ugentlig arbejdstid på 20 timer og som rengøringsassistent hos en læge med en ugentlig arbejdstid på 10 timer, fik han meddelt EF-opholdstilladelse til den 18. november 1982.

Den 18. november 1982 søgte A og hans hustru om forlængelse af deres tilladelser. Der forelå arbejdsgivererklæringer fra henholdsvis den ovennævnte læge og det ovennævnte institut, og på dette grundlag fik A meddelt EF-opholdsbevis gyldigt til den 24. maj 1987.

Den 23. februar 1983 blev det over for tilsynet med udlændinge oplyst, at A stadig var beskæftiget 10 timer om ugen hos den ovennævnte læge, men at han pr. 1. februar 1983 var blevet opsagt fra instituttet på grund af ustabil fremmøde. Dette var blevet foreholdt ham, men han fortsatte med ikke at møde rettidigt.

Den 10. marts 1983 mødte A efter tilsigelse hos tilsynet med udlændinge. Ifølge et notat udfærdiget af tilsynet bekræftede han, at han var blevet opsagt, fordi han ikke mødte til tiden. Ifølge notatet oplyste han videre, at han havde henvendt sig til arbejdsformidlingen, hvor han havde fået anvist arbejde, men da han også dér havde oplyst, at han havde svært ved at møde rettidigt, fik han ikke beskæftigelse.

Ved skrivelse af 10. marts 1983 inddrog tilsynet med udlændinge A's opholdstilladelse. Tilsynet anførte, at opholdstilladelsen var inddraget under hensyn til, at grundlaget for udstedelse ikke længere var til stede, og henviste herved til justitsministeriets bekendtgørelse nr. 195 af 23. maj 1980, § 13, stk. b.

Den 11. marts 1983 rettede A personlig henvendelse i justitsministeriet med klage over tilsynets afgørelse.

I anledning af A's henvendelse indhentedes justitsministeriet en udtalelse af 24. marts 1983 fra tilsynet med udlændinge, der redegjorde for sagen og oplyste, at afgørelsen var truffet i medfør af EF-bekendtgørelsens § 13, stk. b, da A måtte anses for selvforskyldt arbejdsløs og ikke var i stand til at klare sig med 10 timers beskæftigelse pr. uge, hvorfor betingelsen i bekendtgørelsens § 4 ikke kunne anses for opfyldt. Tilsynet henstillede, at afgørelsen blev fastholdt.

I skrivelse af 28. juni 1983 meddelte justitsministeriet A, at ministeriet efter en gennemgang af sagen ikke fandt grundlag for at ændre tilsynets afgørelse. Justitsministeriet anførte, at ministeriet ved afgørelsen havde lagt vægt på, at han ikke havde lønnet beskæftigelse eller anden beskæftigelse her i landet, der kunne danne grundlag for meddelelse af EF-opholdsbevis, og henviste herved til ovennævnte § 4 i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 195 af 23. maj 1980 om ophold i Danmark for udlændinge, der var omfattet af De europæiske Fællesskabers regler.

I klagen til mig anførte A, at han havde opholdt sig i Danmark i ca. 10 år, og at han ikke havde nogen tilknytning til Tyskland, udover at han havde tysk statsborgerskab. Han anførte videre, at han efter studentereksamen havde forsøgt at få alt arbejde, men på grund af beskæftigelsessituationen kun kunne opnå kortvarige jobs inden for de vanskeligste brancher med de allerdårligste arbejdsvilkår. Han oplyste, at Danmark var det eneste land, han havde tilknytning til, idet hans stedmoder boede i X-by og hans stedsøstre i København og Jylland.

I en skrivelse til mig bekræftede B, at A ikke længere havde nogen tilknytning til Tyskland.

Tilsynet med udlændinge og justitsministeriet henholdt sig til de tidligere truffene afgørelser.

Jeg udtalte herefter følgende i en skrivelse til A:

»Deres indrejse her til landet den 11. august 1973 - inden De var fyldt 15 år - og imødekommelsen af Deres ansøgning af 6. marts 1975 om op-

holdstilladelse, således som den løbende blev forlænget, senest til den 25. marts 1980, skete med henblik på, at De tog ophold hos Deres faders tidligere hustru, den danske statsborger (B), og gennemførte Deres skolegang her i landet. Det fremgår ikke af sagens bilag, på hvilket retsgrundlag opholdstilladelsen og de senere forlængelser heraf blev meddelt. Jeg må imidlertid gå ud fra, at tilladelserne ikke blev meddelt i medfør af de særlige bestemmelser om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af De europæiske Fællesskabers regler (nu bekendtgørelse nr. 195 af 23. maj 1980), men i medfør af de almindelige regler om udlændinges adgang til Danmark (nu bekendtgørelse nr. 196 af 23. maj 1980), antagelig efter lignende synspunkter som dem, der lå til grund for den dagældende praksis vedrørende opholdstilladelse med henblik på familiesammenføringer.

Først i skrivelse af 3. september 1979 meddelte tilsynet med udlændinge Dem i besvarelse af Deres forespørgsel i skrivelsen af 21. august 1979, at De kunne forvente at få udstedt opholdstilladelse efter endt studieophold i USA, såfremt De efter indrejsen fandt lønnet beskæftigelse her i landet, og jeg må forstå skrivelsen som en tilkendegivelse af, at forlængelse af Deres opholdstilladelse herefter ville være afhængig af, om De opfyldte EF-bekendtgørelsens betingelser herfor. På tidspunktet for tilsynets skrivelse af 3. september 1979 havde De haft opholdstilladelse her i landet i ca. 6 år.

I udlændingebekendtgørelsens (ovennævnte bekendtgørelse nr. 196 af 23. maj 1980) §§ 36 og 37 er der fastsat nærmere regler for bortfald og inddragelse af opholdstilladelser.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 37 bortfalder en opholdstilladelse bl.a., når udlændingen har opholdt sig uden for landet i 6 på hinanden følgende måneder. Efter § 37, stk. 2, kan tilsynet med udlændinge dog bestemme, at en tilladelse ikke skal anses for bortfaldet efter stk. 1, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor.

Det fremgår af sagen, at De opholdt Dem i USA i perioden fra den 31. oktober 1978 til juli 1979 og igen fra den 15. september til den 1. oktober 1979 og således opholdt Dem uden for Danmark i mere end 6 på hinanden følgende måneder.

Jeg må imidlertid lægge til grund, at De ikke i forbindelse med tilsynets skrivelse af 3. september 1979 vedrørende Deres udrejse til USA modtog nærmere orientering om virkningen af et længerevarende ophold uden for landet, og at tilsynet med udlændinge - efter at De over for tilsynet havde givet oplysning om Deres ophold i USA - ikke har truffet nogen af-

gørelse vedrørende spørgsmålet om i medfør af bekendtgørelsens § 37, stk. 2, at bortse fra Deres ophold uden for landet. I den forbindelse bemærkes, at det i den nu vedtagne udlændingelovs (lov nr. 226 af 8. juni 1983) § 17 er bestemt, at en opholdstilladelse i de tilfælde, hvor en udlænding med henblik på varigt ophold har boet her i landet lovligt i mere end 2 år, først bortfalder, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Efter udlændingebekendtgørelsens § 36 kan en opholdstilladelse inddrages, såfremt udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er knyttet til en opholds- eller arbejdstilladelse. Det er dog herved en forudsætning, at udlændingen skriftligt har fået indskærpet betingelserne, og at det udtrykkeligt er tilkendegivet, at tilsidesættelsen vil medføre inddragelse. Efter bestemmelsens stk. 3 finder denne bestemmelse ikke anvendelse for så vidt angår udlændinge med opholdstilladelse bl.a. i medfør af bekendtgørelsens § 25, stk. 1, nr. 3 (familiesammenføring), som har boet her i landet i mere end 2 år.

Efter den nu vedtagne udlændingelovs § 26 skal der »ved afgørelsen om udvisning ... foruden til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder varigheden af opholdet her i landet, tages hensyn til, om udvisning må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 2) udlændingens personlige eller familiemæssige tilknytning til herboende danske eller udenlandske statsborgere,
- 3) udlændingens tilknytning til landet i øvrigt, herunder at udlændingen er kommet hertil som barn eller ganske ung og dermed helt eller delvis har haft sin opvækst her i landet,
- 4) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 5) risikoen for, at udlændingen vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.«

Efter lovens § 19, stk. 5, finder bestemmelsen i § 26 tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse.

På tidspunktet for tilsynets afgørelse den 10. marts 1983 havde De opholdt Dem her i landet i knap 10 år og dermed i så lang en periode, at inddragelse af Deres opholdstilladelse efter reglerne i udlændingebekendtgørelsen i almindelighed ikke ville komme på tale. Jeg henviser i den forbindelse til den nu vedtagne udlændingelovs § 22, hvorefter udlændinge, som lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 7 år, kun kan udvises i ganske særlige tilfælde (statens sikkerhed, grov kriminalitet, ubetinget straf af mindst 6 års fængsel).

Tilsynet med udlændinges og justitsministeriets beslutning om at inddrage Deres opholdstilladelse er truffet efter bestemmelsen i EF-bekendtgørelsens § 13, litra b, med henvisning til, at De må anses for selvforskyldt arbejdsløs - og således uden at de beskyttelseshensyn, der er indeholdt i udlændingebekendtgørelsens krav om en vurdering af Deres tilknytningsforhold til landet (jfr. nu tillige de ovenfor gengivne bestemmelser i udlændingeloven), er kommet Dem til gode.

På denne baggrund har jeg fundet at burde henstille til justitsministeriet at tage spørgsmålet om inddragelse af Deres opholdstilladelse op til fornyet overvejelse, således at vurderingen af, om Deres opholdstilladelse bør inddrages, finder sted på grundlag af udlændingebekendtgørelsens regler herom - med hensyntagen til de synspunkter vedrørende vurderingen af tilknytningsmomenter her til landet, som, jfr. ovenfor, er indeholdt i den nu vedtagne udlændingelov.

...«

I skrivelse af 7. marts 1984 meddelte justitsministeriet mig, at ministeriet havde indhentet en udtalelse fra direktoratet for udlændinge om A's opholdstilladelse her i landet, og at direktoratet havde udtalt, at direktoratet efter omstændighederne ville være sindet at meddele A opholdstilladelse, såfremt ministeriet ikke havde noget at erindre herimod.

Justitsministeriet havde herefter meddelt direktoratet for udlændinge, at ministeriet intet havde at erindre imod, at der blev meddelt A opholdstilladelse efter direktoratets nærmere bestemmelse.

Jeg meddelte justitsministeriet, at jeg tog det oplyste til efterretning.